

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΥ LUCIEN MOY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

(Η Μάγνη Μαγεία κατά τόν Μεσσιανό)

Ο μάγος σήκωσε το παιδί και το άπλωσε πάνω στο βωμό.

Πολλοί βασιλείς και πολλές βασίλισσες της Γαλλίας πίστευαν, όπως ξέρετε βέβαια, στη μαγεία και λάθαιναν μέγρος σε διάφορες μαγικές τελετές.

Αν όλες όμως τις βασίλισσες της Γαλλίας, εκείνη που έδενε την πιο μεγάλη σημασία στα μάγια και στις σατανικές δυνάμεις, ήταν η βασίλισσα Αικατερίνη τών Μεδίζων, η διάσημη και για την απληρότητά της και την αμωδιφρία της. Η Αικατερίνη τών Μεδίζων ζούσε τοιγυρισμένη από όλοκληρο επιτελείο αστρολόγων και μάγων, τους οποίους συμβουλεύονταν κάθε τόσο και σύμφωνα με τις προφητείες και τις υποδείξεις τους, εφορμάζε τις άπομίες της υποθέσεις και την πολιτική της.

Τόν μαγικό πού ήταν βασιλομήτωρ, κατά την εποχή της βασιλείας του άσπενιζού της γυνός, Καρόλου τού Θ', η Αικατερίνη άνησυχούσε πολύ για την ίδια της την τύχη. Φοβάτανε πολύ, μήπως όταν πεθάνει ο γιός της, χάσει και αυτή τη δύναμή της και την διάξουν από τη Γαλλία.

Γ' αυτό θέλησε να μάθει, μέσω της μαγείας, πόσο θα ζούσε ο γιός της και ποιά θάταν και η δική της τύχη στο μέλλον.

Αυτή τη φορά μάλιστα αποφάσισε να καταφύγει στη φοβερότερη μαγεία της εποχής εκείνης, την «εσφαλιμοναία».

Ήταν περί το τέλος του μηνός Μαΐου, και η ύγεια του βασιλέως χειρότερη διαρκώς.

Συνεννοημένη με το γιό της, η φοβερή Αικατερίνη διάταξε να αγοράσουν ή να κλέψουν ένα Έθραϊκόπουλο, μεταξύ ξξη και όχτώ χρόνων, το οποίο θα θυσάσαν, στο διάστημα μιας Μάγνης Μαγικής λειτουργίας, για να μάθουν από το κομμένο του κεφάλι το μέλλον!

Πραγματικώς, ύστερα από λίγες μέρες, μια σκοτεινή και άστασία νύχτα, οι έμπιστοι της Αικατερίνης μετέφεραν κρυφά στο παλάτι της Βενσέν ένα μικρό Έθραϊκόπουλο, το οποίο είχαν κλέψει από μια φτωχή οικογένεια Έθραϊών πού Παρισίου.

Κατόν αυτού, η σχετική μαγική ιεροτελεστία έγινε τη νύχτα της 28 Μαΐου 1574, σ' ένα δωμάτιο του παλατιού, στο οποίο έτοιμασαν ένα βωμό, σκεπασμένο με μαύρο βρασιμα και επάνω στον οποίο έθηκαν τέσσερες μαύρες λαμπάδες. Στη μέση τών λαμπάδων βρισκόταν ένα δικωπότηρο από μαύρο μέταλλο, γεμάτο αίμα, επ' αυτού οποίου επέπλεε μια λευκή όστια.

Πλλά στο δικωπότηρο αυτό ύπληχε ένας άσημένιος δίσκος με μια τελώρια μιάρη όστια και ένα γυάλινο μπουνάλι, γεμάτο με ένα κόκκινο ύφρο.

Ο βασιλέως και η βασίλισσα έφτασαν στο δωμάτιο, όπου τους περίμενε ο μάγος, λίγο μετά τα μεσάνυχτα.

Ύστερα έφρασαν εκεί και το δυστυχισμένο Έθραϊκόπουλο, ντυμένο όλολευκα. Το κακότυχο μικρό έτρεμε όλοκληρο, κιντάξοντας σαστισμένο δεξιά και άριστερά. Η φωνή λειτουργίας άρχισε άμέσως.

Ο μάγος, μισόγυμνος και άπαίσιος στη θέα, έμπλωσε χρέη λειτουργού.

Στην αρχή έκανε τρεις γύρους άργά-άργά περίξ του βωμού, έπαυσιόμνος τη «Μάγνη Μαντόνας, τη μητέρα τών δαιμόνων και προστάτιδα τών φρονιόδων και τών αίσωπονούντων.

Ύστερα ο μάγος στάθηκε απότομα μπροστά στο βωμό και έβγαλε από το στήθος του ένα μικρό έγχειριδίο, του οποίου ή λαβή, είχε σχήμα σταυρού. Με μια κίνηση άποφασιστική, κάρφωσε το έγχειριδίο επάνω στο βωμό και κατόν άρχισε να έπαυσιόμνει τόν ίδιο τόν Σατανά, φωνάζοντας βραχνά και άγρια.

Έξαφνα τα φώτα του δωματίου έσβησαν και ο μάγος έχισε κάτω στο πάτωμα το περιεχόμενο του γυάλινου μπουνάλιου.

Μονομιάς τότε το δωμάτιο γεμισε από μια άλλόκατη φωσφορώδη λάμψη.

Το Έθραϊκόπουλο, κατατρομαγμένο απ' όσα έβλεπε, έβλαψε σιγανά, σαν να προαισθανόταν το φοβερό κακό πού το περίμενε.

Η βασίλισσα Αικατερίνη σπεύδων άπαθείς και άλύπητη, Πλλά ο βασιλέως καθόταν σε μια πολυθρόνα και έβλεπε και άκούε όσα γινόντουσαν, χωρίς να μιλεί, γλυμμός σαν τού θειάρα.

Έφτασε τέλος ή στιγμή της θυσίας.

Ο μάγος έφριξε κάτω το έγχειριδίο, το οποίο είχε, όπως είπαμε, σχήμα σταυρού και άρχισε να το ποδοπατά, βλαστημόντας τόν Κύριο ήμιόν 'Ιησούν Χριστό!...

Ύστερα ενλόγησε τις όστιες και πρόσφερε την όσπη στο Έθραϊκόπουλο, το οποίο, τρέμοντας όλο, αναγκάστηκε να την καταπιεί.

Άμέσως έπειτα, ο μάγος σήκωσε το παιδί και το άπλωσε απότομα επάνω στο βωμό. Το φτωχό μικρό έβλαψε τώρα δυνατά και σπαρασσόμνος. Άδιάφορος όμως για τούς θρήνους του, ο μάγος σήκωσε από κάτω το έγχειριδίο του και με μια άσπραπαία κίνηση απέσυρε το λαμό του!...

Μια κρυφή άγωνίας άκούστηκε και ένα κίμα αίματος έφύσανε τόν βωμό!...

Σκληρός, ψυχρός και κτηνώδης ο μάγος, έφριξε βάναντα το άκρωλο όσμο του παιδιού στο πάτωμα και πήρε στα χέρια του το κεφάλι του, πού όποιον τα μάτια ήσαν άνομα όρθάνοιχα και γεμάτα από μια άπεριγράπτη έκφραση πόνου και φρίκης.

Έβγαλε το κεφάλι επάνω στη μεγάλη μιάρη όστια, μέσα στον άσημένο δίσκο και άναψε κατόν τις δύο λαμπάδες του βωμού. Ράντισε έπειτα με αίμα τούς παρασταμένους και, τοποθετόντας το δίσκο με το κομμένο κεφάλι άνωμεσα στις λαμπάδες, ζέτασε τόν δαιμόνα να μιλήσει με το στόμα του σπαρασσθέντος παιδιού.

Ο βασιλέως και η βασίλισσα γονάτισαν άμέσως και άρχισαν να άπειθύνουν διάφορες ερωτήσεις από κεφάλι.

Τότε μια φωνή άδύνατη και μακρινή άκούστηκε, τα ματωμένα χέρια του κεφαλιού σάλεψαν και πρόσφρασαν αυτές τις λέξεις:

— Δέν μπορώ... Δέν μπορώ... Ο μάγος έξήγησε άμέσως στην Αικατερίνη τών Μεδίζων, ότι με τις δύο αυτές λέξεις ο Σατανάς ήθελε να πη, ότι άρμόνταν πεινά και προστάσια του στον βασιλέα και στη βασίλισσα της Γαλλίας.

Μόλις άκουσε την έξήγηση του μάγου, ο βασιλέως Κάρολος άρχισε να τρέμη και σε λίγο κινίστηκε κάτω λιπόθυμος.

Τόν μετέφεραν στον κοιτώνα του και όταν συνήθε, έξακολούθησε να φωνάζει σαν τρελλός:

— Γρήγορα... Πάρετε απ' έδω αυτό το κεφάλι!...

Ο δυστυχής βασιλέως έβλαψε όλοκληρος απ' τόν πνεστό και δέν έπαυε να παραμύλλη και να φωνάζει:

— Πάρετε αυτό το κεφάλι από δω... Δέν μπορώ να το βλέπω... Πάρετε το... Ο βασιλέως Κάρολος ο Θ' πέθανε έπειτα από δύο μέρες, στις 30 Μαΐου 1574, άνημορα της Πεντηκωστής.

Η φοβερή αυτή ιστορία άναμείρεται και έπιβεβαιούται από άξωπιστους συγγραφείς της εποχής και δείχνει μέχρι ποιον σημείου ήσαν άμαθεϊς, προληπτικοί και βάρβαροι οι άνθρωποι κατά τόν μεσαιώνα, μηδέ τών εύγενών και ήγεμόνων έξαρωμόμνων.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Αί δυστυχία εινε ή παλαιστρα της αρετης, εις την όποιαν διακρινεται ο ανδρειος από τόν ανανδρον αλητην. Ποτε άλλωστε δέν έχει να δείξει πια με περισσοτέραν βεβαιότητα, ότα εινε φρόνιμος, αν δέν τού δείξει εις την συμφοράν του.

Α.δ. Καραής

Η ποιησις δέν εινε άρτος έπιούσιος, ύστε εν έλλείψει άλλων καλύτερων να άκοιμωμεθα εις τόν κατώτερον. Δέν εινε πράγμα πρώτης ανάγκης, αλλά προφή και πολυτέλεια, ήπια πρέπει ή να εινε καλή ή να λείπει εντέλως.

Κ. Αϊσώπιος

Εις τας μεγαλωπόλεις ο ήλιος δέν λάμπει δι' όλους. Καί ο άηρ διά κανένα δέν εινε καθαρός.

Λ. Μελάς

Η τελεία άγάπη άπομακρύνει τόν φόβον. Κ. Κανάρης

Ο Κάρολος Θ'.